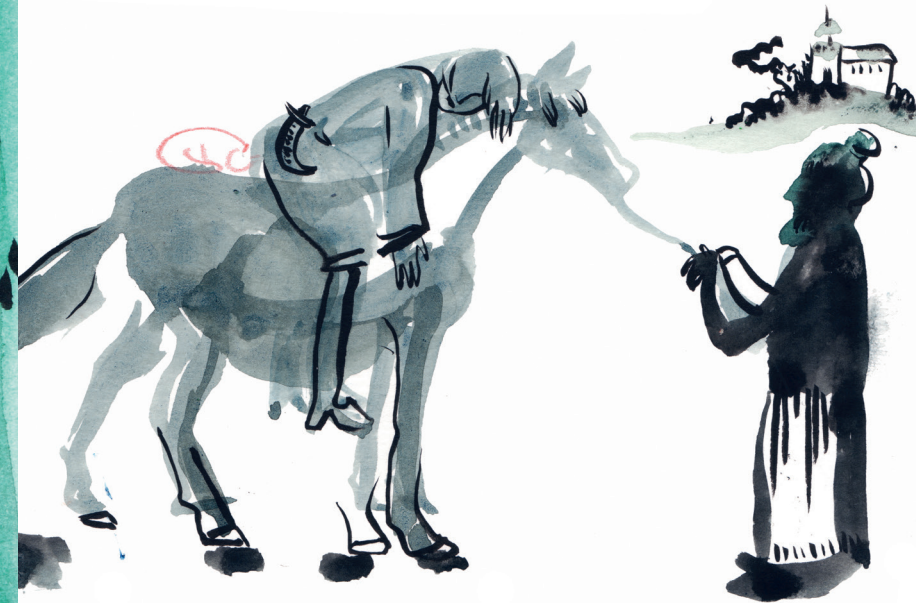

Fragment uit Lies Van Gasse, Een held, Pelckmans, 2019.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

Toen de avond viel, was Gawein nog niet bij de Groene Kapel gekomen. Doodop droeg zijn paard hem verder naar een kasteel in de bossen. Gawein was al een beetje aan het slapen in zijn zadel toen hij bij de poort aankwam. Daar werd hij vriendelijk onthaald. Een schildknaap droeg hem naar boven en zette onmiddellijk het bubbelbad aan, terwijl Gawein zijn laarzen uittrok en luid geeuwde. De kasteelheer had spleetogjes. Hij heette Heer Bertilak.

De volgende ochtend zat Heer Bertilak met een glimlach op zijn gezicht aan de ontbijttafel. Hij nipte eens van zijn cappuccino. 'Weet u soms waar de Groene Kapel is?' vroeg Gawein beleefd, terwijl hij zijn mes in een croissantje plantte. 'Jazeker,' antwoordde Heer Bertilak, en hij legde de weg ernaartoe uit. 'Goed zo,' zei Gawein bedachtzaam. 'Over drie dagen moet ik daar zijn.' Heer Bertilak keek hem lang en bezorgd aan.

'Gawein,' zei de kasteelheer, 'het zijn natuurlijk mijn zaken niet, maar ik zie dat het niet zo goed met je gaat.' Gawein nipte ondertussen even van zijn chocolademelk, die in een grote, zilveren kelk op tafel stond. 'Blijf toch even hier. Rust wat uit, doe wat yoga in de tuin, laat je masseren door mijn schildknaap, luister naar een stemmig muziekje. Het zal je goed doen.'

Gawein glimlachte schuchter en dacht aan de wierige haren van de Groene Ridder. 'Een beetje rust kan ik inderdaad wel gebruiken,' antwoordde hij. 'En u?' vroeg Gawein toen Heer Bertilak hem de kaas aangaf. Heer Bertilak sloeg zijn ogen neer en keek naar de korstjes van zijn boterham. 'Ik ga op jacht.' 'Weet je wat,' zei hij plots, 'laat ons een spel spelen! Ik schenk je alles wat ik vandaag vang, als jij me dan in ruil ook cadeau doet wat er vandaag op je pad komt.' En zo kwamen ze overeen.

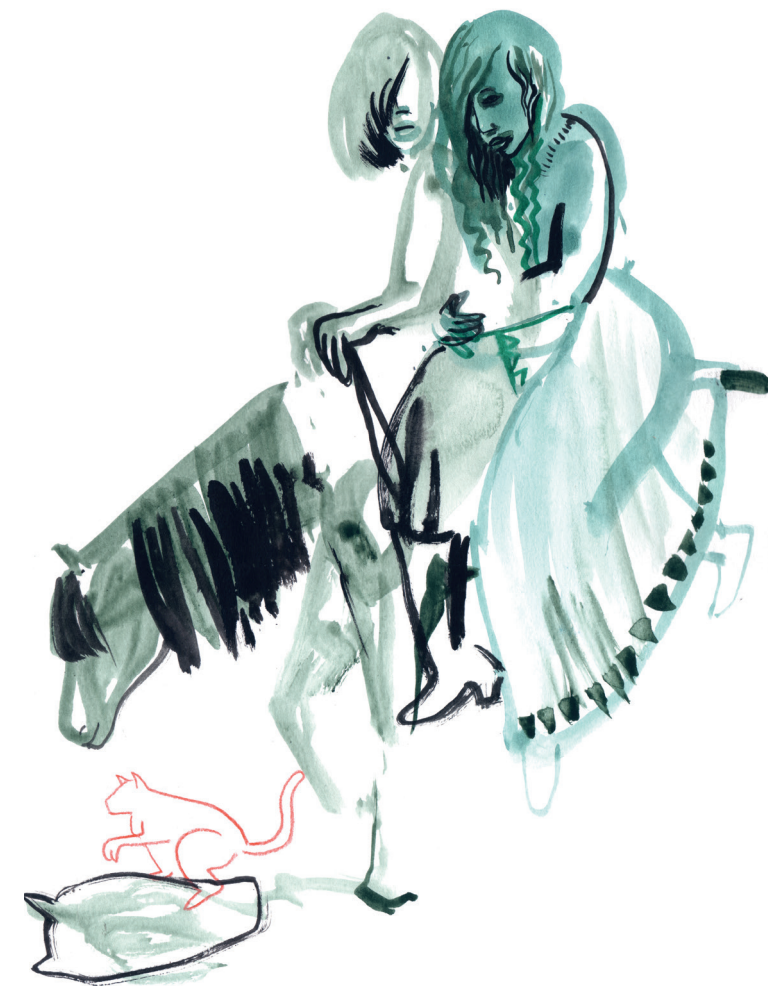

Het is waar, dacht ridder Gawein, terwijl hij door de smaragdkleurige gangen van het reusachtige kasteel dwaalde, echte kasteelheren gaan op jacht. In vergelijking met Heer Bertilak voelde Gawein zichzelf maar een klein, miezerig riddertje. Wat voor ridder was hij eigenlijk, zo zonder landgoed, zonder gangen om door te dwalen en zelfs zonder bibliotheek? Hij moest denken aan zijn vrienden uit Camelot: aan Lancelot die hem met houten zwaarden had getraind toen hij nog maar een klein mannetje was, aan Galahad die zijn harnas altijd zo mooi opblonk dat het zilverachtig schitterde in de zon en aan Parcifal die van elk tornooi een nieuwe beker meebracht. En aan zijn eigen vader Lot natuurlijk, die niet alleen een landgoed, maar eigenlijk een heel eiland bezat, iets waar Gawein zelf alleen maar van kon dromen. Jammer genoeg was dat eiland wel een eind varen. Stuk voor stuk waren het sterke, krachtige, dappere mannen die de eer van koning Arthur konden verdedigen. En ik? vroeg Gawein zich dwalend door de gangen af.

Tegen de middag bereikte Gawein een kamer die tot de nok met boeken was gevuld. Het werd mistig in Gaweins hoofd toen een ranke, groene gestalte verscheen, die hem vriendelijk en goedmoedig toelachte. 'Dag Gawein, waarmee kan ik je van dienst zijn?' Het was de stem van Aga, de vrouw van Heer Bertilak. Zacht aaide ze zijn lange haren en ze nam zijn hand vast terwijl ze hem alle boeken liet zien. Af en toe deed ze een van de boeken open en las een stukje voor, in een vreemde, zangerige taal, die aan een lied deed denken. Plots schrok ze, want uit het raam klonk een vogel. Ze gaf Gawein een kus en verdween in een groene mist. In de kamer bleef de stilte hangen als een sluier. Gawein nam een boek uit de kast en zag er alleen maar vreemde tekens in staan.

Die avond kwam ridder Bertilak galopperend thuis. Hij leek wel vergroeid met zijn paard en zijn harnas zat weerbarstig om zijn armen en borstkas. Terwijl hij hem omhelsde, vroeg hij aan Gawein wat hij die dag gekregen had. 'Dit,' zei Gawein blozend, terwijl hij hem op zijn wang kuste. Beschaamd keek hij naar de grond, maar ridder Bertilak barstte in lachen uit.

'Geweldig!' grinnikte Heer Bertilak, terwijl hij zijn zadeltas losknoopte en daar een doosje uit tevoorschijn haalde. Wat zou dat zijn? Behoedzaam maakte Gawein de plakkertjes los en haalde uit de doos een prachtig, klein taartje.

'Vandaag niet,' bulderde Bertilak toen hij Gaweins verbaasde glimlach zag. 'Ik had geen zin om te gaan jagen en ik ben de krant gaan lezen in de bergen. Toen kwam ik ridder Gilles du Lac tegen, die me een koffietje aanbood, en plots was het al avond. Het werd donker en ik heb in de herberg dan maar een gebakje gekocht.' Gawein grinnikte. Terwijl de ridders samen in de schemer het taartje opaten, vertelde Gawein over de Groene Ridder, en hij zag hoe Bertilak hem bezorgd aankeek. Daarna gingen ze samen naar de bibliotheek, want Gawein had hem verteld dat hij er enkele boeken had zien staan die hem wel interesseerden.

Tot midden in de nacht las Bertilak hem er stukjes uit voor in die zangerige taal die Gawein maar niet kon thuisbrengen. Ze dronken zo veel wijn dat Gawein niet meer opmerkte dat er bij elk fragment vreemde groene, lichtgevende mistsliertjes verschenen.